

نمایشگاه برگزیدگان فستیوال ملی طراحی سنگ ایران

نگارخانه سهراب از روز جمعه ۲۶ خرداد میزبان نمایشگاهی از آثار برگزیدگان فستیوال ملی طراحی سنگ ایران با عنوان «بیا ز سنگ بررسیم» می‌شود. این نمایشگاه شامل ۱۹ اثر ساخته‌شده با سنگ است که سال ۱۴۰۰ در فستیوال ملی طراحی سنگ ایران برگزیده شده بودند. فستیوال ملی طراحی سنگ ایران رویدادی است که از سوی انجمن سنگ ایران، به‌عنوان عالی‌ترین نهاد صنفی و تخصصی حوزه سنگ در کشور، با هدف حمایت از

کم شدن اخبار صنفی در میان بیانیه‌نویسی‌ها

نکته قابل تامل در این موضوع این است که تعداد اخبار اطلاع‌رسانی اقداماتی که در راستای احقاق حق هنرمندان مخابره شده، به کمتر از انگشتان دست می‌رسد و اطلاع‌رسانی ثبت‌نام بیمه تکمیلی (۱۲ شهریورماه)، نامه خانه سینما به شورای هنر و شورای عالی انقلاب فرهنگی در مورد صدور پروانه فیلمسازی و صدور پروانه نمایش (۲۵ دی ماه) و نشست «بازنمایی طبقه فرودست در سینمای ایران» (۲۱ خرداد)، تنها اخبار صنفی خانه سینماست که هیچ کدام آن‌گونه که باید بر در دسترس هنرمندان سینمایی یعنی امنیت اشتغال تمرکز نداشتند. جالب‌تر آن‌که حتی اولین گزارش رسمی هیات‌مدیره خانه سینما که در ۲۹ آذر ۱۴۰۰ در سایت منتشر شده نیز نشان از آن دارد که این صنف هنری تلاش قابل ارائه‌ای در مسیر احقاق حقوق جمعی هنرمندان نداشته و عمده تمرکز این مجموعه بر حمایت از طیف خاصی از هنرمندان بود. در اولویت نبودن مطالبات غالب هنرمندان رایه خوبی می‌شد در همین گزارش دید. آنجایی که صدراعظمی در مواجهه با این سؤال که اخیرا ریاست سازمان سینمایی وضعیت بیکاری اهالی سینما را به اوضاع ناآرام اخیر مربوط دانسته، وضعیت سینما را چگونه می‌بیند؟ پاسخ داد: «مشکل بیکاری اعضای خانه سینما از سال قبل شروع شده و ربطی به ناآرامی‌های اخیر ندارد. مشکل کاهش تماشاگر هم از سال قبل آغاز شده و شاید عوامل آن را باید در روش‌های مدیریت جست‌وجو کرد». انجمن‌های زیرمجموعه خانه سینما نیز در طول این مدت جز چند بیانیه تهدیدآمیز مرتبط با حوادث اخیر، هیچ‌گاه تشریح نکردند که برای حمایت از اعضا چه برنامه یا برنامه‌هایی را جامعه عمل پوشانده و چه خدماتی به هنرمندان عضو ارائه کرده‌اند. هرچند مطمئنا پاسخ این سؤال از منظر رسانه‌ها و حتی عموم هنرمندان به‌ویژه هنرمندان غیرتهرانی خیلی بالاتر از «هیچ» نیست. این را به راحتی می‌شود از سخنان مرضیه برومند، مدیرعامل جدید خانه سینما در اولین نشست رسانه‌اش کاوش کرد. او در این نشست گفت: «در ملاقات با صنف از آنها خواستم اولویت‌ها، پیشنهادها و راهکارهای خود را بگویند. در یک جمع‌بندی متوجه شدم بیشترین خواسته درباره امنیت شغلی بوده‌است، «مرضیه برومند که بسیاری امید دارند با حضور خود می‌تواند با حذف حواشی حاکم، خانه سینما را به اهداف واقعی خود نزدیک کند، در این جلسه عملکرد خود را تشریح کرد. چیزی که شاید زمان زیادی است آن‌گونه که باید در خانه سینما دیده نمی‌شد. گزارشی که به نظر نویۀ آینده‌ای بهتر برای همه سینماگران و نه قشری خاص می‌دهد.

تئاتر، هنوز شغل دوم هنرمندان

هنرمندان نمایش کشور هم از وضعیتی بغرنج‌تر از سینماگران برخوردارند. تئاتری‌ها که همواره عشق را بر مسائل مالی ترجیح داده‌اند، گرچه هم از منظر عده و هم تلاش، فعالیت و خدمات درخوری داشته و دارند اما همواره در موضوع شغل و امنیت شغلی با یک علامت سؤال بزرگ روبه‌رو بوده‌اند. تا آنجا که بسیاری از آنها تئاتر را حرفه دوم خود می‌دانند. انگار نه این‌که بسیاری از آنها مانند هر کارشناس و متخصص دیگر تحصیل کرده‌اند و مسئولان موظفند در قبال کارشان، برای آنها امنیت شغلی ایجاد کنند. خانه تئاتر به عنوان اصلی‌ترین صنف حامی هنرمندان نمایشی با ۱۷ انجمنی که در زیرمجموعه خود دارد، نقش بسزایی را در القای این مهم برعهده داشته و دارد؛ چون طبق اساسنامه وظیفه دارد ضمن زمینه‌سازی و پشتیبانی از تولید مستمر نمایش در کشور و تأثیرگذاری در بهبود سیاست‌های تولید تئاتر، در موضوعاتی همچون حمایت از حقوق گروه‌های جوان و دانشگاهی نمایش، حمایت از تئاتر شهرستان، ارسال نشریات تخصصی به شهرستان‌ها و گسیل استادان و قفاوران به سر اسر کشور جهت آموزش‌های دوره‌ای ورود و از حقوق صنفی (مادی و معنوی) اعضای خانه و ایجاد امنیت شغلی و حرفه‌ای و تأمین اجتماعی پشتیبانی کند. با مروری بر فعالیت‌های خانه تئاتر در تعامل با سازمان‌های هم‌رده دولتی، همچون انجمن‌های هنرهای نمایش، مرکز هنرهای نمایشی، حوزه هنری و ... گرچه شاهد اقداماتی هستیم اما هنوز در زمینه تعریف شغلی که وظیفه خانه تئاتر از بدو تاسیس بوده، شاهد مثال درخوری نبوده‌ایم. این در حالی است که در زمینه اشتغال زایی تئاتر وضعیت خوبی دارد، مثلا روزانه حداقل ۱۰۰ نمایش در تهران و شهرهای بزرگ روی صحنه می‌رود، در شهرستان‌ها و شهرهای کوچک نیز تئاتر رونق دارد و در طول

نکته

روزنامه جام‌جم این حق را برای تمامی اصناف هنری قائل است که به صورت اختصاصی یا در قالب میزگرد جلساتی را برگزار کنند در خصوص این سؤال هنرمندان که چرا در طول بیش از ۳۰ سال مهم‌ترین مشکل صنفی یعنی اشتغال و امنیت شغلی حل نشده‌است، دلایل خود را ارائه کنند و پاسخگو باشند.

ایده‌های خلاق و نوآورانه معماران، طراحان و هنرمندان ایرانی برگزار شد؛ آن‌هم در کشوری که به لحاظ منابع طبیعی سنگ، از کشورهای بسیار غنی جهان محسوب می‌شود. هیات‌دواران این رویداد متشکل از بهروز دارش مجسمه‌ساز، هوشنگ مهرآردلان معمار، غلامحسین نامی نقاش، کارلو وانیکولاو طراح و خوزه کارلوس بالاسویس طراح بودند و اعضای شورای سیاست‌گذاری و انتخاب آثار، را، احمد شریفی، فرهاد آرزمی، حسین دنیاگرد،

محمد یوسف نیلی، حسین موسوی، ایمان علقبناد، محمدرسا، محمد مالکی، رضا حسن‌زاده و مهدی فلاح تشکیل دادند. در این رویداد ملی، از بین ۶۳۰ طرح آرسالی، در مرحله اول ۱۵۰ طرح و در مرحله بعد ۹۰ طرح و در مرحله نهایی ۱۹ طرح انتخاب شد. نمایشگاه بیا ز سنگ بررسیم را می‌توانید از جمعه ۲۶ خرداد تا ۷ تیر ۱۴۰۲ در نگارخانه سهراب به نشانی خیابان سمیه، بین مفتح و رامسر، شماره ۱۴۲ تماشا کنید.

سال جشنواره‌های متعددی برگزار می‌شود و هنرمندان زیادی جهت فعالیت دعوت به حضور می‌شوند اما با وجود این تئاتر هنوز به عنوان یک شغل دیده نمی‌شود که این کم‌کاری را باید معطوف به خانه تئاتر دانست. نهادی که تا چند سال پیش فقط یک آن‌جی‌او بود که مجوز آن به نام یک نفر بود و پس از آن‌که برخی از چهره‌های تئاتری به این موضوع اعتراض کردند، خانه تئاتر پس از دودهه به سمت قانونی شدن پیش رفت. به همین دلیل هم هست که هنوز هنرمندان مطرح و شناخته‌شده تئاتری برای امرار معاش مجبور به فعالیت در عرصه‌های دیگری می‌شوند و عده‌ای دیگر متزوی شده‌اند و آنها یکی که می‌ماند، بعضا اندیشه ماندگارو مانایی در این زمینه ندارند.

موسیقی، خواننده و دیگر هیچ

بی‌بیزیم یا نپذیریم موسیقی بخش عظیم و بزرگی از زندگی ماست و کمتر کسی را می‌توان دید که در روز نیم‌نگاهی به هنر هنرمندان این حوزه نداشته باشد. با وجود این اهمیت، حضور در این شغل مخاطب بسند و جذاب برای همه اهالی آن خوش بین و پرپرکت نبوده و عمدتاً این خواننده‌ها هستند که بیشترین بهره را از آن می‌برند و وضعیت شغلی نوازندگان که عمدتا درآمدشان متکی به همکاری با خواننده‌هاست همواره در هاله‌ای از ابهام بوده و هست. نبود معیاری مشخص در پرداخت دستمزدها و پایین بودن آنها، اهمیت کافی ندادن به نوازنده‌ها در گروه‌های موسیقی و تأکید زیاد بر خواننده‌ها، نبود هیچ‌گونه صنف در حوزه نوازندگی، احتمال ایجاد مشکلات جسمی برای نوازندگان، نامطلوب بودن وضعیت آموزش موسیقی در ایران و ... از جمله مشکلات هنرمندان موسیقی در ایران است. خانه موسیقی به عنوان مهم‌ترین صنف هنرمندان این حوزه به همراه «اتشکی که در زیرمجموعه خود دارد طبق اساسنامه موظف است تا به اتحای مختلف راه برای ایجاد امنیت شغلی هنرمندان باز کند. اما متأسفانه هنوز گروه‌های زیادی در این ارتباط وجود دارد که باز نشده‌اند. نمونه آخرین آن اعتراض هنرمندان درخصوص عضویت یا تعدید عضویت‌شان در صندوق اعتباری هنر در اردیبهشت ماه بود. موضوعی که شاید به‌ظاهر ساده و حل شدنی می‌آمد اما بی‌شک تا مدت‌ها تأثیر عمیقی بر روح و روان هنرمندانی گذاشت که باید عمده تمرکزشان بر ساخت آثار تاریخ‌ساز و حرفه‌ای باشد.

یکی به داد هنرمندان برسد

هنرمندان بی‌شک نقشی بی‌بدیل در زندگی عمومی دارند. در غم و شادی، تربیت و آموزش، اجتماعی شدن و فرهنگ‌سازی، اوقات تنهایی و همنشینی‌های گروهی، همواره در کنار مردمند و سخت است وقتی از کسی که زندگی‌مان با حضورش گره خورده می‌شنویم: «هنر در جامعه ما شغل محسوب نمی‌شود»، جمله‌ای که بی‌شک هرکس - چه مرتبط با حرفه‌های هنری و مسائل پیرامونش و چه غیر مرتبط با آن - روی آن اندکی تأمل کند، بی به عمق دردی می‌برد که این بخش جامعه متحمل می‌شوند. کسانی که با وجود تحصیلات آکادمیک همانند سایر رشته‌ها و شگوفایی استعدادها و قابلیت‌های خود در منحنی طبیعی چرخه هنر و اقتصاد بهره‌ای نمی‌برند و درنهایت با اکتفا به حداقل‌های موجود در عرصه هنری به‌تدریج از دور خارج می‌شوند. دردی که شاید در ظاهر بی‌درد آنها پنهان باشد اما حقیقتی فراگیر است برای تمام کسانی که مهر هنرمند بر پیشانی آنها خورده‌است. بی‌تردید تعریف هنرمند به‌عنوان یک شغل در وزارت کار همواره اصلی‌ترین خواسته این خانواده معلولم بوده و هست. خواسته‌ای که به دلیل عدم پیگیری صحیح و کارشناسانه در دوره‌های مختلف دولت و همچنین مجلس شورای اسلامی هیچ توجهی به آن نشده و هیچ‌گاه از سوی دولتمردان و تصمیم‌گیرندگان سیاسی و فرهنگی به رسمیت شناخته نشده و این ماحصل ضعف مدیریتی و تعاملی اصناف هنری است. ادعای دروغی نیست اگر بگوییم اصناف دیگر هیچ توجهی به وضعیت بسیار بد معیشتی اهالی شان به‌ویژه در شهرستان‌ها ندارند و بیکاری آنها برای‌شان خالی از گروانه اهمیتی است. اصنافی که متعهد به حمایت از حقوق هنرمندان در سراسر کشور و تلاش در مسیر حل مشکلات و مطالبات آنها هستند اما در واقعیت در حواشی غرق شده‌اند. عمده تمرکزشان بر ماجراجویی‌های سیاسی است و به جای استفاده از این جایگاه قدرتمند برای حل مشکل عمومی هنرمندان، آن را خرج حمایت از طیف خاص همواره معترضی می‌کنند که تنها نیازشان به اصناف هنری، بیانیه نویسی‌های سیاسی است. اصناف هنری حتی در سهل‌الوصول‌ترین و ساده‌ترین موضوع مرتبط با هنرمندان یعنی عضویت در صندوق هنر هم نتوانسته‌اند حامی واقعی هنرمندان باشند و به بیانیه‌های واهی همواره هنرمندان را با چالش روبه‌رو کرده‌اند به نحوی که جز در حوزه مطبوعاتی که شاهد کامل‌ترین نوع همکاری بین صندوق و معاونت مطبوعاتی وزارت ارشاد هستیم و تعامل معاونت مطبوعاتی با رسانه‌ها، توانسته بسیاری از اهالی رسانه را عضو این صندوق کنند در سایر صنف، نتوانسته‌اند آن قدر قوی حاضر شوند و شرایط احراز هنرمند و غیرهنرمند را تعیین کند. بر مبنای قوانین و سیاست‌های موجود امکان و ظرفیت حقوقی لازم برای استقرار نظام صنفی برای کسب و کارهای فرهنگی و هنری فراهم است که نشان از عزم مسئولان برای بهره‌گیری از ظرفیت تشکل‌های صنفی هنری است اما نیاز است اعضای هیأت‌مدیره خانه‌های هنری و انجمن‌ها نیز در وهله اول خود به این موضوع ایمان بیاورند که هنرمندی شغل است و بعد در مسیر همسو کردن مسئولان و سیاست‌گذاران با خود تلاش کنند؛ یا راهی بیابند یا راهی بسازند.

برش

انتظاراتی که برآورده نمی‌شود

وقتی به بیانیه‌های اصناف در حمایت از جریانات سیاسی نگاه می‌کنیم، وقتی تهدیدها و واکنش‌های هیجانی آنها را در مباحث کلان کشور می‌بینیم، وقتی بیانیه‌های آنها در هر جریان مخالف را می‌شنویم و مشاهده می‌کنیم چطور در دفاع از برخی سلب‌ریتی‌ها و افراد خاص از موقعیت‌های مادی و معنوی صنف هزینه می‌کنند، این سؤال به ذهن‌مان خطور می‌کند اگر آنها در دفاع از حقوق همه هنرمندان به این اندازه محکم بودند، آیا مشکلات رفح نمی‌شد؟ پس چرا نمی‌کنند؟ البته پاسخ این سؤال از قانونگذاران و مجریان کشور در عمل داده‌اند که همواره در حساس‌ترین لحظات و بحران‌ها از تیر ترکش مدعیان حامی مردم در امان نبوده‌اند. حمایت از هنرمندان در کنار فعالیت نهاد‌های منشی، یکی از اقدام‌های مهمی است که در راستای حمایت از هنرمندان انجام گرفته، «مندوق اعتباری حمایت از نویسندگان، روزنامه‌نگاران و هنرمندان»، یا همان «مندوق اعتباری هنر» است که بنا به پیشنهاد وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی براساس تکلیف برنامه سوم توسعه و بر مبنای سیاست انتقال بخشی از تصدی‌های دولتی با تصویب هیات وزیران با هدف کمک به اهالی فرهنگ، هنر و رسانه کشور در ۱۲ مرداد ۱۳۸۶ رسماً راه‌اندازی شد. سامانه‌هی حمایت از جامعه نویسندگان، روزنامه‌نگاران و هنرمندان و تبدیل حمایت‌های مقطعی متکی بر منابع مالی مردمی و غیردولتی، حمایت از خلاقیت‌ها و نوآوری‌ها در حوزه فرهنگ و هنر و شناسایی، جذب و هدایت استعدادها در حوزه فرهنگ و هنر، جذب سرمایه‌ها و تأمین منابع مالی جدید برای توسعه فعالیت‌ها در حوزه فرهنگ و هنر، توسعه مرحله‌ای کمیت و کیفیت حمایت‌ها منطبق با اولویت‌بندی اعضا و نیازها و افزایش تدریجی تعداد افراد تحت پوشش از اهدافی است که در وظایف قانونی صندوق اعتباری هنر تعریف شده‌اند. این مجموعه فعالیت خود را از فروردین ۱۳۸۳ و با عضویت ۷۵۶ نفر از اهالی فرهنگ، هنر و رسانه کشور شروع کرد و موضوعاتی چون بیمه تأمین اجتماعی، نقض عضو و از کارافتادگی، چپران خسارت غیرارادی، تسهیلات دریافتی برای فعالیت‌های اقتصادی در عرصه‌های فرهنگی، هنری و مطبوعاتی، بیمه تکمیلی درمان، حوادث و عمر، حمایت‌های معیشتی و تأمین آتیبه، پرداخت مقرری یا کمک مستمری به افراد مشمول، کمک مستمری از کارافتادگی، کمک مستمری سالمندان، کمک هزینه معالجه، کمک‌های مالی اضطراری به صورت بلاعوض و کمک‌ها و وام‌های ضروری (خرید مسکن، جعاله، هزینه تحصیلات، ازدواج و ...) را مدنظر قرار دادند. فعالیت صندوق اعتباری موقعیت بسیار خوبی برای هنرمندان در راستای احقاق حقوق شان محسوب می‌شود و باqrهای از امید به آینده را در درون آنها ایجاد کرد هرچند به‌واسطه نوابی، برای رسیدن به نقطه مطلوب نیازمند نظارت دائمی، پایش و رفع ایرادات بوده و هست و از همین جاست که جایگاه اصناف هنری به عنوان پل رابطی میان هنرمندان و مسئولان برجسته می‌شود؛ زیرا بخش عمده فعالیت صندوق اعتباری هنری معطوف به همکاری با نهادهای منشی است که اکنون نیز همکاری محسوب این نهاد‌ها داشته‌است، اما به طور قطع کم‌کاری نهاد‌های صنفی و سیاسی‌کاری‌ها، فعالیت این صندوق حمایتی را هم دچار نقصان کرده‌است.

قاب

«قربون خدا»

با موضوع شهدای منا

قطعه «قربون خدا» با موضوع شهدای منا تولید و با شعر مصدق آقاچانلو، آهنگ‌سازی سعید پورعلی و با صدای علیرضا نوری ساخته شد. نوری این قطعه را به روح بلند همه شهدای بزرگوار به‌ویژه استاد شهید باقری تقدیم کرد و گفت: پس از تولید، انتشار و اجرای آلبوم موسیقی «همسایه آسمونا» به عنوان اولین آلبوم موسیقی انقلاب اسلامی و دفاع‌مقدس

استان زنجان، تک تراک

«قربون خدا» از آلبوم

«زخم دریا» به‌عنوان

دومین آلبوم موسیقی

در حوزه ایثار و شهادت

منتشر شده است.

کی‌کود اسکن کنید

روی صحنه

«خانه عروسک» و «خانوم»

در تماشاخانه انتظامی

دو نمایش «خانه عروسک» به کارگردانی رویا صفری و «خانوم» به کارگردانی تینا بخشی در تماشاخانه استاد انتظامی روی صحنه می‌روند.

نمایش خانه عروسک، نوشته هنریک ایبسن و به کارگردانی رویا صفری از دوشنبه ۲۹ خرداد تا ۲۰ تیر هر روز صفری، حنیف براری، مرجان هادی‌زاده، فرام صفاریان و مریم ارغوانی، بازیگران این نمایش هستند.

داستان این نمایش در مدت زمان سه شب در خانه ترالد هلمر و همسرش نورا هلمر، در شهری در نروژ اتفاق می‌افتد. نورا سال‌ها قبل وقتی بیماری مهلکی جان هلمر را به خطر انداخته بود، برای مداوا ی همسرش به‌طور پنهانی پولی را به زلول از یکی از همکاران هلمر قرض کرد. نمایش خانوم به نویسندگی و کارگردانی تینا بخشی و با تهیه‌کنندگی سامان خلیلیان از دوشنبه ۲۹ خرداد تا ۲۰ تیر هر شب (چن شبانه‌ها) ساعت ۲۱ به مدت ۶۵ دقیقه در تماشاخانه استاد انتظامی اجرا می‌شود. سارا سبیری، ساغر طاهرپور و رضا امانلو بازیگران این نمایش هستند.

رونمایی

آلبوم «صمت»

رونمایی می‌شود

مراسم رونمایی آلبوم «صمت» باآهنگسازی

علیرضا عقیقی با حضور نوازندگان آلبوم

و چهره‌های هنری در عرصه موسیقی،

روز شنبه ۲۷ خرداد، ساعت ۱۸ و ۲۰ دقیقه

در فرهنگسرای ارسباران برگزار می‌شود.

ساختار آلبوم یاد شده در موسیقی دستگاهی ایران و قطعات‌سازی علیرضا عقیقی است؛ بخش اول این آلبوم در دستگاه نوا و شامل قطعات: رزمزه (کوارتت کمانچه)، ساز نوا، راز و همنوایی و بخش دوم آلبوم در گوشه عراق، آواز افشاری و دستگاه راست پنجگاه شامل قطعات: احتضار، پرده دیگر، تپش کور و طرب‌انگیز است. علیرضا عقیقی (آهنگساز و نوازنده تار)، مصباح قمصری (بم‌کمان و سازهای کوبه‌ای) و اشکان مرادی (کمانچه) نوازندگی قطعات این آلبوم را عهده‌دار بوده‌اند. میکس و مسترینگ آلبوم توسط مصباح قمصری دوم استودیو گات و طراحی گرافیت آلبوم، توسط مجید کاشانی انجام شده است. عموم علاقه‌مندان به هنر موسیقی برای حضور در این برنامه هنری می‌توانند به فرهنگسرای ارسباران در خیابان شریعتی، بالاتر از پل سید خندان، خیابان خلفا مراجعه کنند.